

ΑΘΗΝΑ

ΕΥΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Φυλ. Β΄.

ΛΟΓΟΣ

Ἐκφωνηθεὶς ἐν τῇ Σ. Στ. ΑΘΗΝΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. αὐτῆς Ἀδ. Φ. Ὀδδη.

Ἀδελφοί.

Οὐδέποτε ἐπεθύμησα τόσον τὴν εὐ-
γλωττίαν καὶ τὴν ἐμβρίθειαν, ὅσον ὀπό-
ταν ἀναγκάζωμαι ν' ἀποτείνωμαι πρὸς
ὑμᾶς περὶ μασσωνικῶν ἀντικειμένων· τὸ
μὲν διότι εἴσθε ἱκανοὶ περὶ εὐφραδείας νὰ
κρίνητε, τὸ δὲ διότι αὐτὸ τὸ ὕψος τῆς ὑ-

ποθέσεως τὸ ἀπαιτεῖ. Ὁ ἀδ. Σούτσος
ἐπικρίνας ποιητὴν βαρβαρίζοντα, ἔλεγεν.

Ἴδέαι περισπούδαστοι πτωχὰ ἐνδεδυμένοι,
ἀν εἶναι δι' αἰώνιον ζωὴν προωρισμένοι.

Ἀλλὰ στερούμενος, κακῆ μοίρα, τῆς
ἐναρμονίου γηγῆσας ἑλληνικῆς φράσεως,
ξένος ὢν, θὰ πειραθῶ τοῦλάχιστον νὰ
ἤμαι εὐκρινῆς καὶ βραχύλογος ἵνα μὴ
καταχρασθῶ τῆς ἀδ. ὑμῶν ἐπιεικειᾶς.

Εἶναι ἄρα γε ἀνάγκη νὰ ὑπομνήσω
ὑμῖν ὅτι βᾶσις τῆς παναρχαίας ἡμῶν
ἐταιρίας εἶναι ἡ ὁμόνοια; Οὐχὶ βεβαίως,
διότι τῶνομα καὶ τὸ πρᾶγμα ὑποθέτει

ἀρχὴν καὶ τέλος τῶν προσπαθειῶν μας τὴν ἀρετὴν ταύτην.

Παραδεχόμενοι καὶ ὁμολογοῦντες πάντες τοῦτο, φέρε ἴδωμεν διὰ ποίων μέτων ἡ ἠθικὴ αὕτη διάθεσις ἐπιτυγχάνεται, πῶς ἀναπτύσσεται, τίνι τρόπῳ διατηρεῖται καὶ κατὰ ποίους νόμους γενικεύεται καὶ ἐνισχύεται.

Καθὼς τὸ ἀνθρώπινον ὄν σύγκειται ἐκ ψυχῆς τε καὶ σώματος, οὕτω καὶ τὸ ἠθικὸν ὄν, ὅπερ σεμνυνόμενοι συναπαρτιζόμεν, ἔχει συμφέροντα, τὰ μὲν ἠθικὰ καὶ γενικὰ, τὰ δὲ ἀτομικὰ καὶ ὕλικα· ἵνα ἐπομένως καταττῆ συμπαγὲς καὶ ἰχυρὸν, δέον τὰ δύο ταῦτα συστατικὰ τῆς ὑπάρξεώς του μέρη νὰ ἔχωσι πρὸς ἀλληλα λόγον ἐναρμόνιον, τοῦτέστι μακρὰν τοῦ ν' ἀποκλείωνται ἢ νὰ προσκρούωνται, νὰ συμβαδίζωσι παραλλήλως καὶ νὰ συνυποστηρίζωσιν. Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι οὐ μόνον ὀφείλομεν νὰ συμπράττωμεν οἱ Ἄδ., πάντες πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, ὃν περ ἡ Μασσωνία προτίθεται, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰδιαιτέρον πρόγραμμα τῆς εἰς ἡν ἀνήκομεν Μ.· Δ.· δέον νὰ ἐφαρμόζωμεν, καὶ τὸ τῆς Σ.· ἡμῶν Στ.· νὰ ἐπιδιώκωμεν καὶ τοὺς Ἄδ.· ἡμῶν μασσωνικῶς καὶ κοσμικῶς νὰ ὑποστηρίζωμεν. Εἰσελθόντες εἰς τὸ Τέμενος τῆς ἀληθείας ὠμόσαμεν πρὸ παντός ἄλλου νὰ εἴμεθα Ἄδ., πρόθυμοι τοῦτέστι πάντοτε νὰ ἀυμετάσχωμεν τῆς χαρᾶς τῶν Ἄδ.,

ἀλλὰ καὶ ἐπίσης ἔτοιμοι ν' ἀπομάσσωμεν τὰ δάκρυά των. Ὁρκίσθημεν νὰ εἴμεθα πρὸ πάντων φίλοι καὶ ἐλεήμονες, ἀλλὰ πρὸ πάντων ὑπὲρ τῶν Ἄδ.· οἵτινες μεθ' ἡμῶν συναπαρτιζοῦσι τὰ μέλη τοῦ φιλανθρωπικοῦ σωματείου, ὅπερ καλεῖται Στοά.

Κεκτῆμεθα ἤδη οἰκογένειαν, τὴν ὅποιαν δὲν μᾶς εἶναι πλέον συγκεχωρημένον νὰ ἀγαπῶμεν ἥττον τῆς φυτικῆς ἡμῶν οἰκογενείας, διότι τὴν ἐξελέξαμεν ἐξ οἰκείας καὶ ἐλευθέρως βουλήτεως, ὑπέκοντες εἰς τοὺς ἀπαραγράπτους νόμους αὐτῆς τῆς φύσεως. Ἐν τῇ νέα ἡμῶν ταύτῃ οἰκογενεῖα ὑπάρχουσιν, ὡς εἰκὸς, διάφοροι εἰς διάφορα ἔργα ἀσχολούμενοι ἄνδρες. Ἐκαστὸς λοιπὸν ἡμῶν ὀφείλει αὐτοῖς ἀρωγὴν καὶ συνδρομὴν κατὰ προτίμησιν παντός ἄλλου ἐπιστήμονος, βιομηχάνου ἢ ἐργάτου· συνελόντι δ' εἰπεῖν, ἵνα Μασσῶνοι ἀναδειχθῶμεν, οὐ μόνον ἐπὶ ψιλῶ ὀνόματι ἀλλ' ἐν οὐσίᾳ καὶ πράγματι, ἔχομεν ἱερὸν καθῆκον νὰ προσφερώμεθα πᾶσι τοῖς Ἄδ.· ἀδελφικῶς ἐν πάσῃ βιωτικῇ ἀνάγκῃ καὶ περιστάσει.

Ἐθεμελιώθη παρ' ἡμῶν Στ.· Ἑλλ.· ἐν χώρᾳ, ἣτις μᾶς ἀναπολεῖ τὰς ἀρχαιοτέρας, ἐνδοξοτέρας καὶ γλυκυτέρας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀναμνήσεις. Ἐντεῦθεν, ἀδελφοὶ ἐλήφθη ἐν τοῖς παναρχαίοις χρόνοις ὁ πρῶτος ἐκεῖνος τῆς σοφίας σπινθῆρ, ὁ ἀνάψας τὰ ἑλληνικὰ φῶτα, ἅτινα

δὲ ἐσκέδασαν τὴν ἀμάθειαν τῆς οἰκουμένης. Οἱ Πυθαγόρει, οἱ Θαλλεῖς, οἱ Ἡρόδοτοι ἐπισκερθέντες τὴν πατρίδα τῶν Δαναῶν καὶ Ἰνάχων ἐμυήθησαν εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἀρχαίας Μασσωνίας καὶ ἀνταπέδωσαν ἑκατονταπλασίως τὸ τάλαντον τῆς μαθήσεως. Ἐνταῦθα ὁ μεγαλειόβηλος μακεδῶν δορυκτῆτωρ, ὁ τελευταῖος τῶν ἡμιθέων, ἔστη, καὶ θαυμάσας τὰς καλλονὰς τῆς φαραωνικῆς χώρας, ἔκτισε διὰ νεύματος πόλιν, τὴν ὁποίαν διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως ἐξελλήνισεν. Ἄριστος δ' ὑπῆρξεν ὁ οἰωνός τοῦ ἥρωος· ἡ πόλις ἀνεδείχθη ἀξία τοῦ ἑλληνικοῦ τῆς ὀνόματος.

Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἐν ἣ κατοικοῦμεν, ἐξέπεμψεν ἡ παρακμάζουσα ἑλλην. μάθησις τῆς τελευταίας τοῦ ἠλεκτρικοῦ τῆς φωτὸς ἀκτίνης, ὡς οὐράνιος τις διάττων ἀστὴρ, ὅστις πρὶν ἢ βυθισθῆ εἰς τὰς ἀπέφρους ἐκτάσεις ἀναπέμπει τὴν ζωηροτέραν του λάμψιν. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὑπῆρχε ἡ ἐξ ἑβδομηκοντάκις μυρίων τόμων ἑλλ. βιβλιοθήκη, γενομένη παρανάλωμα τοῦ πυρός καὶ τοῦ βαρβαρισμοῦ. Ἐδῶ ὁ Ἐραθῆνης ἀφοδόμει χάριν τῶν πλεόντων τὸν περιβόητον Φάρον, τὸν τὴν ἑβδόμην θέσιν κατέχοντα μετὰ τῶν θαυμάτων τῆς τότε καλλιτεχνίας. Ἐδῶ ἐκήρυξεν ὁ μέγας Ἀθανάσιος. Ἐδῶ ἐδίδαξεν ἡ ἀτυχῆς Ὑπατία. Ἐδῶ ἐβασίλευσαν οἱ Πτολεμαῖοι.

Συστήσαντες λοιπὸν ἑλληνικὴν Στ.· ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, δεόν ν' ἀποβλέψωμεν εἰς τὰ ἀκόλουθα· εἰς τὴν ἀτομικὴν ἡμῶν μόρφωσιν, εἰς τὴν εὐημερίαν τῆς ἰδιαιτέρας ἡμῶν πατρίδος, εἰς τὴν πρόδον τῆς ἐν ἡ ξενιζόμεθα χώρας καὶ εἰς τὰ συμφέροντα ἐν γένει τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ Μασσωνικὴ Ἀδελφότης ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπομεν ἄλλο τι δὲν εἶναι ἡ σύμπλεγμα συγκεντρικῶν κύκλων, ὁ ἐλάχιστος τῶν ὁποίων περιέχει ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὸ ἄτομον καὶ ὁ μέγιστος ὅσα ἐνδιαφέρουσι τὸ γένος ὀλόκληρον τῶν θνητῶν.

Ὁ Μασσωνός δεόν νὰ ἦ εὐπειθὴς υἱός, φιλόστοργος πατήρ, ἀγαθὸς σύζυγος, χρήσιμος πολίτης καὶ εἰλικρινὴς φίλος. Τὰ διδάγματα τῆς φιλανθρώπου καὶ φιλοσόφου ἡμῶν ἐταιρίας θὰ ἦσαν ὅλως περιττὰ καὶ γελοῖα, ἐὰν περιωρίζοντο εἰς λέξεις, σημεῖα καὶ τύπους. Τὸ σύμβολον ὑποκρύπτει ἰδέαν, ἡ δὲ ἰδέα ἐπιβάλλει πράξιν. Ὁ παραγωνορίζων τὴν ἀληθειαν ταύτην οὐδέποτε ἔσεται μασσωνός, οἰονδήποτε βαθμὸν κατέχει, οἰονδήποτε ἀξίωμα καὶ ἂν περιβάλληται. Ἡ ὁμόνοια λοιπὸν μετὰ τῶν Ἀδ.· τῶν Στ.·, τῶν ἀνατολῶν, συνεπιφέρει ὡς ἀναγκαίαν συνέπειαν τὴν ἀπὸ κοινοῦ προσπάθειαν πάντων τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν ἐφικτὴν ἐπίτευξιν τῆς κοινωνικῆς ἐκείνης τελειό-

τητος, τῆς ὁποίας τὸ ἰδεῶδες ἀρχέτυπον ἀναγινώσκωμεν ἀνεξιτήλοις γράμμασιν ἐπὶ τῆς βίβλου τῆς φύσεως. Ἡθικὴ λοιπὸν τελειότης ἄλλο τι δὲν εἶναι εἰμὴ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν φυσικῶν νόμων ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου· καθὼς δὲ τὰ οὐράνια σώματα εἰς τὸ νεῦμα τοῦ Μ.· Α.· Τ.· Σ.· μυρίας διαγράφουσι τροχιάς ἀνευ ἀταξίας καὶ προσκρούσεως, οὕτως ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ συνείδησις τοῦ καθήκοντος δέον νὰ μᾶς ὀδηγήῃ εἰς τὰ τοῦ βίου, ὥστε, ἀλληλεγγύως συνδεόμενοι ἐν ἀδελφικῇ χορείᾳ, μηδέποτε νὰ περιπέσωμεν εἰς τὰς ὀλεθρίας ἐκείνας συγκρούσεις, ἐξ ὧν διεγείρονται τὰ πάθη καὶ πηγάζουσι τὰ ἐγκλήματα. Πειοιθότες περὶ τῆς ἀγαθότητος καὶ ὠφελείας τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ, ὀφειλομεν σέβας καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς τύπους, οἵτινες, πιστοὶ φύλακες τῶν μυστηρίων τῆς ἐταιρίας μας, περικαλύπτουσιν ἀληθείας, τὰς ὁποίας δὲν δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευώμεθα εἰς τὸν τυχόντα, προσφυῶς δὲ καὶ διὰ συνθηματικῶν σημείων μᾶς ἐνθυμίζουσι πάντα ἡμῶν τὰ καθήκοντα.

Ὁ κοῦφος, ὁ ἀδόλεσχος, ὁ ἀκριτόμυθος δὲν δύναται οὐδέποτε νὰ ᾗ τέλειος Μασσῶνος. Ἐπ' αὐτοῦ ἀεννάως προσηλοῦται τὸ ἄγρυπνον τῶν πρεσβυτέρων ὄμμα, οἵτινες τὸν κρίνουσι, τὸν ἐπικρίνουσι καὶ τὸν δικάζουσιν. Ὁ ἀτυχῆς οὗτος, ὅστις εἴτε ἐξ ἀμαθείας, εἴτε ἐκ πολυπραγμο-

σύνης, εἴτε διότι ἐθεώρησε τὸ πρᾶγμα σμικρὸν καὶ τοῦ ἔρκου ἀνάξιον, ὁ ἀτυχῆς, λέγομεν οὗτος Ἀδ.·. θέλει ἀκούσει τῆς φωνῆς τῶν ἐμπαιχθεντῶν Ἀδ.·. του, ἣτις ἀντηχοῦσα φοβερά ὡς ἡ τοῦ συνειδότος θὰ τῷ εἴπη. Ἄθλιε ἀδελφέ, σοὶ ἐνεπιστεύθημεν μικρὸν τι ἐκ τῶν ἀπορρήτων μας πρὸς δοκιμασίαν, καὶ σὺ μᾶς ἐπρόδοσας; εἶσαι πλέον ἀνάξιος τῆς ἀγάπης μας, καὶ ὡς μέλος σεσηπὸς σὲ ἀποκόπτομεν.

Οὐδεὶς βεβαίως ἡμῶν, ὁ Ἀδ.·. ἔτχε τὴν ἀτυχίαν νὰ περιπέσῃ εἰς τὸ τοιοῦτον, καὶ οἱ λόγοι μου ἀναφέρονται γενικῶς εἰς ἐκείνους, οἵτινες μασσωνικῶς ἀναλφάβητοι τυγχάνοντες, ἔχουσιν ἀκόμη ἀνάγκην παραινέσεως, συμβουλῶν καὶ κατηχήσεων, ὅπως ἐννοήσωσιν τι τῶν ὑψηλῶν διδαγμάτων τῆς φιλανθρωπῶν καὶ φιλοσόφου ἡμῶν ἐταιρίας.

Ἄλλ' ἡμεῖς ἐγνωμεν καὶ ἐπέισθημεν ὅτι ἡ ὁμόνοια, ἡ τάξις, ὁ ζήλος, ἡ ἀδ.·. ἀγάπη, ἡ ἐχεμύθεια καὶ ἡ ἐπιμονὴ θὰ μᾶς φέρωσιν εἰς ὃ προτιθέμεθα σημείον, νὰ συναπαρτίσωμεν τοῦτέστι σωματεῖον ἐκλεκτὸν, νοήμον, βαρῦτιμον, συμπαγές, ἀδελφικὸν καὶ δραστήριον. Ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ᾗ ἡ φιλικὴ ἡμῶν ἐταιρία, τίς οἶδε μὴ γίνῃ ὁ θεμέλιος λίθος μεγαλοπρεπεστέρου καὶ κοινοφελεστέρου οἰκοδομήματος; Τίς οἶδε μὴ ἐκ τῶν ταπεινῶν ἡμῶν ἰδεῶν ἀναβλύσῃ καταπλη-

κτικόν τι συμπέρασμα; Τίς οἶδε τέλος μήπως ἐκ τῆς σμικρᾶς Θρουαλλίδος τῆς ἱερᾶς ἡμῶν λυχνίας ἀναφθῆ πῦρ διυάμενον, ἂν οὐχὶ νὰ φωτίσῃ, τοῦλάχιστον νὰ θερμάνῃ τὰς καρδίας τῶν ἐπερχομένων ἀδδ.; Γένοιτο.

Σημ. ε' Ἀθηναίων. Ἐκθύμως συνιστῶμεν τὴν ἀνακνώσιν τοῦ περισπουδάστου τούτου λογοῦ του εὐκαιδεύτου φίλου καὶ Ἀδ. ἡμῶν κ. Φερδ. Ὅδδῃ, ᾧ τινι ἐπιλαμβανόμεθα τῆς περιστάσεως νὰ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας μας ἀνθ' ὧν ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ ἔγραψε καὶ ἐλάλησεν.

ΜΕΛΕΤΗ ΙΣΤΟΡΙΚΟ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΑΣΣΩΝΙΑΣ.

(Συνέχεια).

Ἐς τὸ εἰπόμεν· τὰ δεῖνα σημεῖα καὶ αἱ δεῖνα λέξεις, αἱ κατὰ τοὺς πρώτους τρεῖς βαθμοὺς ἀνακοινοῦμεναι, καὶ ἐν αἷς περιορίζεται πᾶσα ἡ νεωτέρα Μασσωνία, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ᾔται βεβαίως τὰ μυστήρια ἐκεῖνα τῆς ἀρετῆς, δι' ὧν οἱ Αἰγύπτιοι ποντίφηκες ἐπεβάλλοντο εἰς τὴν φαντασίαν τῶν λαῶν. Τίς ἠδύνατό ποτε νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι οἱ μέγιστοι τῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἐξετίθεντο εἰς μακρὰς καὶ ἐπικινδύνους ἐκδρομάς, οὐχὶ δι' ἄλλο, εἰμὴ ὅπως μάθωσι παρομοίας μωρίας ἐν

ταῖς μύητεσι τῆς Μέμφιδος καὶ τῶν Θηβῶν; Ὅταν οὗτοι κατήρχοντο τὴν μυστηριώδη κλίμακα, δὲν ἐπραττον τοῦτο μᾶλλον, καθάπερ ὁ Ῥουτώ λέγει, ὅπως λάβωσι μαθήματα, δι' ὧν νὰ ἐκριζώσωσι τὰς ἔθνικὰς δεισιδαιμονίας, ὅπως ἀποκτήσωσι τὰς γνώσεις ἐκεῖνας, αἵτινες δὲν εἶναι γνώσεις ἐὸς καὶ μόνου αἰῶνος, ἀλλ' ἀνήκουσι παντὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ ἀποτελοῦσιν, οὕτως εἰπεῖν, τὸν κορμὸν τῆς παγκοσμίου ἐπιστήμης; Ἐς μὴ εἶπη τις, ὅτι τοιοῦτος δὲν ἦτο ὁ σκοπός, ὅν προέθεντο καὶ ἡ συνέπεια ἤ; οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι ἄνδρες ἐσκόπουν νὰ ἐξαγάγωσιν, ἄνδρες, ὧν ἡ μνήμη ἐτηρήθη εἰς πολλῶν αἰῶνων παραδόσεις. Ἐὰν ἠλήθευεν, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ὠφελοῦντο ἐκ τῶν περιηγήσεων καὶ τῶν δοκιμασιῶν, εἰς αἷς ἐκουσίως ὑπεβάλλοντο εἰμὴ τὴν στείραν γνώσιν λέξεων τινῶν, ἐπανερχόμενοι οἴκαδε δὲν θὰ ἀπεκάλυπτον τοῖς πᾶσι καὶ δὲν θὰ ἐστιγματίζον τὴν ἀνόσιον ἀπάτην, ἧς ἐγένοντο θύματα;

Ἄλλως τε ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνει ἡμῖν, ὅτι ἡ Αἴγυπτος, διοικουμένη ὑπὸ τῶν διασῆμων προκατόχων μας ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπόγειον τοῦ πολιτισμοῦ. Τίς δὲν ἐνθυμεῖται, ὅτι ἐν τοῖς ναοῖς τῶν πατριαρχῶν ἐκείνων ὁ Ὅρφευς ἐτελειοποίησε τὴν μουσικὴν, ὁ Ὅμηρος εὔρε τὰς ἀποδείξεις τῆς Ἰλιάδος, ὁ Πλάτων ἐσπούδασε τὴν θεῖαν αὐτοῦ ἠθικὴν, καὶ ὁ Πυθαγό-

ρας έμαθε νά μεταχειρίζηται τούς ανθρώπους θεωρών αὐτούς οὐχί οἴους έπρεπε νά ὦσιν, ἀλλ' οἷοι φυσικῶς εἶναι ;

Ἄφ' έτέρου αἱ ἀρχαί τῶν αἰγυπτίων ἱερέων ἀπέπνευγ τήν καθαρωτέραν ἠθικὴν. Ὁ Πλάτων ἀναφέρει ἡμῖν πολλοὺς τῶν μύθων των, ἐν οἷς ἐμφαίνεται ἡ πίστις τῆς πλάσεως ὡς έργου προνοίας τινός διευθυνούσης αὐτήν, καὶ ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς ὑποκειμένης εἰς ποινὰς καὶ δυνάμενης ν' ἀνταμειφθῆ ἐν μελλούσῃ ζωῇ. Ἄφου τοιαῦτα ἦσαν τὰ ὑπὸ τῶν πατριάρχων μας διδασκόμενα δόγματα, ἔχομεν πλήρη ἀπόδειξιν, ὅτι τὰ ἑαυτῶν μυστήρια περιεῖχον πᾶν ἄλλο ἢ παιδείας.

Ἀλλὰ, ἤθελέ τις ἴσως μᾶς εἶπει, διατί ἄρά γε ἐπιστήμη τόσῳ πολύτιμος καὶ ἐπωφελής δὲν ἀνεκοινοῦτο ἢ πρὸς ὀλίγους, καὶ διατί οἱ ἐνεργητικοὶ ἐκεῖνοι πατριάρχαι ἐτήρουν αὐτὴν κατάκλειστον ἐν τοῖς ἑαυτῶν ναοῖς καὶ δὲν ἐκοινοποιοῦν αὐτὴν ἢ διὰ μεγίστων προφυλάξεων ;

Διατί ; Διότι ἀείποτε μέγιστος ἐπίκειται κίνδυνος νά παρουσιάζωμεν ζωηρότατον φῶς εἰς ὀφθαλμοὺς λίαν ἀδυνάτους, ὅπως ὑποστῶσι τὴν λάμψιν του διότι ἄλλως τε πρέπει νά γνωρίζωμεν νά διαλλατσώμεθα μετὰ τῆς ἀμαθείας, ἐχθρᾶς ἀριθμητικῶς ἰσχυροτέρας. Ἰδοὺ τὸ ἀληθές αἶτιον, ἔνεκα τοῦ ὁποίου οἱ αἰγύπτιοι ἱερεῖς δὲν ἐκοινοποιοῦν τὴν ἀληθῆ ἐπιστήμην ἢ μόνον ἐν τοῖς ἐγκάτοις

τῶν ναῶν των, ἐνῶ ἐκτός αὐτῶν ἐφρόντιζον νά διατηρῶσι τὰς δεσιδαιμονίας τῶν λαῶν, οὗς οὗτοι ἐκυβέρνην.

Καὶ αἱ δεσιδαιμονίαι αὗται ἦσαν ἀναρίθμητοι καὶ ἀνῆρχοντο μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν πρώτων κοινωνιῶν. Ἰδοὺ δὲ εἰς τί συνίσταντο αὗται.

Μόλις ὁ ἄνθρωπος ἔλαβε κατοχὴν τῆς ὑδρογείου, ἐν ᾗ κατοικεῖ, ἠναγκάσθη νά εὖρη τὰ πρὸς τροφήν του χρειώδη, διὸ ἐπεδόθη εἰς τὴν Γεωργίαν. Ἐπειδὴ δ' αἱ ἀνάγκαι του ἐπηύξανον, καθόσον οὗτος ἠύξανε καὶ ἐπολλάπλασιαζε το, καὶ ἐπειδὴ τὰ προϊόντα τῆς γῆς εἶχον σχέσιν διηνεκὴ πρὸς τὰς ὑποτιθεμένας κινήσεις τοῦ ἡλίου, ὁ λαὸς ἐσκέφθη ὅτι ἐν τῷ ἀστέρι τούτῳ ἐνυπῆρχεν ἡ δύναμις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ὄντι μόνῃ πηγῇ ἀφρονίας ἢ ἐνδείας, καὶ φυσικῶς προήχθη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ἡλίου.

Τὰ ἀστρονομικὰ μνημεῖα καὶ πᾶσαι αἱ ἱστορικαὶ παραδόσεις διδάσκουσιν ἡμᾶς, ὅτι ἡ λατρεία τοῦ ἀστέρος τούτου ἔσχε τὴν ἀρχὴν τῆς ἐν χώρα μὴ ὑποκειμένη τοῖς θετοῖς τοῦ ἰσημερινοῦ καὶ ταῖς νεφέλαις τοῦ βορρᾶ. Ἡ εὐτυχὴς αὕτη χώρα δὲν ἦτον ἢ ἡ Αἰθιοπικὴ Αἴγυπτος.

Μόλις οἱ εἰρηνικοὶ κάτοικοι τῆς γεωργικῆς ταύτης χώρας κατενόησαν τὰς ἐτησίας τῶν ἀστέρων ἐπαναστάσεις, καὶ ἐσύστησαν φρασεολογίαν παραλληλισμοῦ

μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν γρίνων πρεϊόντων, δόντες εἰς τὰ οὐράνια ταῦτα σώματα τὸ ὄνομα ὕλικῶν ὄντων ἀντιστοιχούντων πρὸς αὐτά. Οὕτως ὁ ἀστερισμὸς τῆς Ἀνδρομίδας, ὑφ' ὃν ὁ Νεῖλος ἀρχεται πλημμυρῶν, ὠνομάσθη ἀστὴρ τῆς πλημμύρας ἢ ὑδροχόος· ὁ ἀστερισμὸς ὑφ' ὃν ἐσύμφερε νὰ καλλιεργῆται ἡ γῆ, ὠνομάσθη τοῦ βοῦς ἢ Ταῦρος. Ὁ Λέων ἐδείκνυε τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς οὗτος τῶν δασιῶν ἐξεδιώκετο τοῦ κράτους τοῦ ὑπὸ τῆς δίψης. Ἡ Παρθένος Θερίστρια, ἣν ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ὁ στάχυς ἀπεσπάτο ἐκ τοῦ στελέχους του. Ὁ Ζυγὸς, ἣν ἡ ἐποχὴ τῆς ἰσημερίας. Ὁ Κρκίνος ἢ Σκορπίος, ἡ περιοδικὴ ἐπάνοδος τῶν θερμῶν ἐκείνων ἀτμῶν, τῶν ἐπικινδύνων ὡς τὸ δηλητήριον τοῦ ζώου, οὗ τὸ ὄνομα ἔλαβεν ὁ ἀστερισμὸς.

(ἀκολουθεῖ).

ΜΑΣΣΩΝΟΣ ἢ ΤΕΚΤΩΝ; (α)

Ἐν τῇ προτελευταίᾳ συνεδριάσει ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ἂν πρέπη ν' ἀφήσωμεν τὴν λέξιν Μασσωνία ἐν χρήσει ὡς κοινωτάτην ἤδη καταστάσαν παρ' ἅπασιν τοῖς ἐν Εὐρώπῃ στοαῖς ἢ οὐ. Οἱ μὲν

(α) Ἡ ἀνωτέρω διατριβὴ ἐξεφωνήθη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Στοᾷ «Ἀθηνᾶ» τῆν 3]15 Ἰουνίου ε.ε.

ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀπεφάναντο τὸ ναί· οἱ δὲ τὸ οὐ. Λαβὼν λοιπὸν ἀφορμὴν τολμῶ ἐνώπιον τῆς Σ.· ταύτης Στοᾶς νὰ ἐπιφέρω τὴν γνώμην μου, ὑπερασπιζόμενος τὴν λέξιν Τεκτονία τῆς ἡμετέρας γλώσσης, ἣν ἐτήρησαν καὶ ἄλλαι στοαὶ ἔντε τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐνταῦθα.

Ἐξετάζω δὲ αὐτὴν κατὰ τὸ δίκαιον, κατὰ τὸ ὀρθόν, καὶ κατὰ τὸ πρέπον καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν Σ.· ταύτην Στοᾶν, ὅπως μοὶ παράσχη εὐνοῦν αὐτῆς τὴν ἀκρόασιν.

Ἐπάρχει διατετυπωμένος νόμος ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἡμετέρας Ἀδελφότητος, ὅπως ἕκαστον ἔθνος ἔχη τὴν ἑαυτοῦ Στοᾶν καὶ ἐργάζηται ἐν τῇ ἑαυτοῦ γλώσσῃ. Ἐπάρχει ἄρα τι τὸ δίκαιον ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ; Ναί. Ἐπάρχει τὸ μέγιστον δίκαιον, τὸ ἐφαρμόζον τὴν ἰσότητα εἰς τὰ ἔθνη, καὶ τὸ μέγιστον ὀρθόν· διότι ἕκαστος μόνον ἐν τῇ ἑαυτοῦ γλώσσῃ δύναται ἐλευθέρως νὰ ἐκφέρῃ τὴν γνώμην αὐτοῦ, ἐν οὐδεμιᾷ δ' ἑτέρῳ, ἣν ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων δὲν ἔμαθε.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο. Τὴν γλῶσσαν φίλ.· Ἀδ.· τὴν ἐμόρφωσεν ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὰς ἑαυτοῦ διαθέσεις· ἀλλ' ὅπως ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄτομον ἔχει τὰς ἑαυτοῦ διαθέσεις, τὰς ἑαυτοῦ τάσεις, τὰς ἑαυτοῦ κλίσεις καὶ ὀρέξεις ἐν τῇ κοινωνίᾳ, οὕτω καὶ τὰ ἔθνη ἐν τῇ διεθνείᾳ κοινωνίᾳ ἔχουσιν ἕκαστα ἰδίαις ἔξεις, ἰδίαις κλίσεις, ἰδίαις τάσεις, ἰδίαις ὀρέξεις, καὶ συμ-

βάλλουσιν ἕκαστον διὰ τῶν αὐτῶν πλεονεκτημάτων, ἢ προτερημάτων ἐξ ἴσου πρὸς τὸ ὅλον τῆς ἀνθρωπότητος ὑπὸ τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ὕλικὴν ἐποψιν, ἔχοντα ἕκαστον ἰδίαν γλῶσσαν. Ἡ γλῶσσα ἄρα καθίσταται ὁ χαρακτήρ ἑκάστου ἔθνους καὶ ὡς τοιαύτη πρέπει νὰ ᾖναι σεβαστὴ ἔν τε τῇ ἰσότητι καὶ τῇ ἐλευθερίᾳ. Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸ δίκαιον, ὅπερ καὶ συσφίγγει τοὺς δεσμοὺς τῆς Ἀδελφότητος τῶν ἐθνῶν ἐπὶ μᾶλλον.

Μεταβῶμεν ἤδη ἐπὶ τὸ ὄρθον.

Τὴν ὀνομασίαν Μασσωνίαν ἔλαβεν ἡ ἑταιρεία, δι' οὗς λόγους ὁ Σεβ. ἡμῶν ἀπεφάνητο ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἄλλ' ἡ ἀδελφότης ἐν Εὐρώπῃ ἰδίως δὲ ἐν Ἰταλίᾳ ἤρξατο ἀναφαινομένη ἐξωτερικῶς ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 10ου αἰῶνος. Τὰ πρὸ τούτου δὲν σκοποῦμεν ἐνταῦθα νὰ εἴπωμεν. Τὰ ἀπὸ τούτου ὅμως τοῦ αἰῶνος βλέπομεν ἐν Νορμανδίᾳ τῷ 1143 π. Χ. Στοᾶν ἀρίστα ὀργανισμένην καὶ πολυμελῆ. Ἀπὸ τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος βλέπομεν νὰ διαλάμπῃ καὶ ἡ Στοᾶ Στρασβούργου διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ Ἑρβίνου De Steinbach, ἀρχιτέκτονος τοῦ ναοῦ τῆς πόλεως. Τὸ δὲ 1327 εἰσαχθέντος τοῦ δόγματος τούτου ἐν Ἀγγλίᾳ, βλέπομεν ἅπαντας τοὺς εὐγενεῖς τῆς Ἀγγλίας καυχωμένους ἐπὶ τὸ εἶναι τέκτονας· ἐνταῦθα δὲ τὸ 1502 Ἑρρίκος ὁ ὀγδοὸς ἔλαβε τὴν ἑταιρίαν ταύτην καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν του, καὶ

ἰδρύσε καὶ Στοᾶν ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Τὸ 1725 εἰσῆχθη καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπὸ τοῦ λόρδου Derivent Wauteurs. Ἐν δὲ τῇ Ἀμερικῇ εἰσῆχθη ἀπὸ τοῦ 1730. Ἐνῶ ἐν τῇ Γερμανίᾳ ἡ πρώτη Στοᾶ ἰδρύθη τὸ 1735.

Δόγμα τῆς Ἀδελ.· εἶναι α) τὸ εὖ ποιεῖν. β') ἡ σπουδὴ τῆς γενικῆς ἠθικῆς, γ') αἱ ἐπιστῆμαι καὶ αἱ τέχναι καὶ ἡ τελειότης αὐτῶν κατὰ τὸ ἐνόν, δ') ἡ ἐξάσκησις πάσης ἀρετῆς καὶ ε) ἡ ἠθικὴ τελειοποίησις τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ δόγματα ταῦτά εἰσι τεθεμελειωμένα ἐπὶ τῆς πίστεως ὑπερτάτου καὶ παντοδυνάμου ὄντος καὶ ἐπὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.

Ἐν τῇ Τεκτονίᾳ ἄρα, ὅπως ἐπιτευχθῇ ὁ σκοπὸς τῆς διαπλάσεως τοῦ ἀνθρώπου καθ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, δέον α) ἵνα ἕκαστον μέλος ὑπηρετῇ πρὸς τὸν καθόλου σκοπὸν αὐτῆς· β') ἵνα ἡ ἐνέργεια τοῦ ὅλου, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ ὁ τύπος, πρέπει νὰ γίνηται κατὰ γεωμετρικὸν λόγον· καὶ γ') οἱ τύποι νὰ ἔχωσιν ὡς βάσιν τὴν μαθηματικὴν ἀκρίβειαν. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν παρεκβάσει, ἀλλ' ὅπως ἐπιτευχθῇ αὐτὸ τὸ ὄρθον, ὅπερ ἐπιβάλλει αὐτὸς αὐτὸς ὁ προορισμὸς τῆς ἀδελ.·, πρέπει νὰ ἐφαρμόζηται ἄρα αὐστηρότης ἐπὶ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ ἔν τε τῇ ἐνέργειᾳ καὶ ἐν τῷ ᾗθει, ὅπως παραχθῇ τι τέλειον ἐν ἑκάστῳ γινομένῳ. Ἐκ τούτου δὲ πολυῶμεν ἵνα ἐξετάσωμεν καὶ τὴν

ὀρθότητα τῆς λέξεως Μασσωνία τῆς Τεκτονίας ἀντικρυς. Διότι, τὸ καθ' ἡμᾶς, οὐδεμίαν ἑτέραν καταλληλοτέραν τῆς ἐλευθεροτεκτονίας εὐρίσκομεν, ὡς κατωτέρω θέλομεν ἐκθέσει.

Ἐν τῇ ἑλλην. γλώσση ἡ ἀρχικὴ ρίζα τέκ, ἐξ ἧς τίκτω, τέκνον, τέκτων, τεκταίνω κτλ. πρὸς ἣν ἔχει συγγένειαν καὶ ἡ ἔρω καὶ ἡ τεύχ, τεύχ, τεύχω, τυγχάνω κτλ. ἐμφαίνει πᾶν ὅ,τι ἡ Μασσωνία περικλείει, καὶ ἐν τῷ πλήθει δὲ τῶν παραγῶγων λέξεων ἀπ' αὐτῶν ἐμβλέπομεν τὴν ἔννοιαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, εἴτε κατὰ λογικὸν βᾶθος, εἴτε κατὰ λογικὸν πλάτος ἀξανομένην, καὶ διὰ τοῦτο πειθόμεθα εἰς τὸ κατάλληλον αὐτῆς. Τίς φέρ' εἰπεῖν δὲν καθορᾶ ἐν τῷ τεκταίνω τὴν λογικὴν ἐνέργειαν ἣν περικλείει; Ἐνῶ πασαδήποτε ἑτέρα καὶ αὐτὴ ἡ λέξις μαιόμαι καὶ αὐτὴ ἐτι ἡ μαιμάω ἢ μαιμώω εἶναι ἀνεπαρκῆς εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς ὅλης ἐννοίας, ἣν ὡς εἶκος ἢ τεκταίνω περιλαμβάνει. Αἱ λέξεις μαιόμαι, ματέω, μάσσω, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐτύμου παραγόμεναι, οὐδεμίαν ιδέαν κατάλληλον πρὸς τὸν σκοπὸν ἐκφράζουσιν, ὅπως θεμελιώσωμεν τὴν λέξιν Μασσωνία, ὡς τινες τῶν ἡμ. ἀδελ. ἠθέλησαν νὰ παραστήσωσι πρὸς παραδοχὴν αὐτῆς ἀντὶ τῆς, Ἐλευθεροτεκτονία. ἐνῶ ἐν τῇ λέξει τεκταίνω περιλαμβάνεται ἡ ἔννοια τοῦ δημιουργεῖν ἢ κατεργάζεσθαι καὶ κατεργάζεσθαι συν-

ωδὰ τινι ἀρχῇ κανονικῇ καὶ ἀξιωματικῇ ἐν ἧ ἐμφαίνεται τὸ τέλειον καὶ ὁ βαθμὸς προόδου τινος. Τούτου ἕνεκεν καὶ αἱ εὐρωπαϊκαὶ γλώσσαι καθιέρωσαν μὲν τὴν λέξιν Maçon, δὲν ἠδυνήθησαν ὁμῶς νὰ ἀποκλείσωσι τὴν λέξιν τέκτων, ὡς οὖσαν ἐκφραστικωτάτην ἐκ τῆς ἐκφράσεως, Le grand Architecte de l' universe. Ἐὰν λοιπὸν αὐτὸς ὁ Θεὸς ἀποκαλεῖται παρ' ἡμῶν «ὁ Μέγας ἀρχιτέκτων τοῦ σύμπαντος,» πρὸς τί τάχα ἡμεῖς νὰ μὴ ὀνομαζώμεθα εἴτε τέκτονες, εἴτε ἐλευθεροτέκτονες; Δὲν παραδεχόμεθα ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀπαύγασμα τῆς θεότητος; δὲν παραδεχόμεθα ὅτι αὐτὴ, ὡς τοιαύτη, ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ δημιουργεῖν κατὰ λόγον καὶ διαπλάττειν ἑαυτήν;

Ἐνταῦθα βλέπεται δὲν πρόκειται νὰ καθιερώσωμεν συνήθειαν, διότι οὐδ' ἔχομεν ἡμεῖς, οὐδὲ δυνάμεθα νὰ λάβωμεν τὴν πρωτοβουλίαν πρὸς δὲ οὔτε ἀναδεχώμεθα τὴν εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ ἑλληκοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ κόσμου πρὸς καθιέρωσιν λέξεως μὴ ἑλληνικὴν ἐχούσης παραγωγὴν ἄλλως ὁμῶς θὰ εἶχεν, ἐὰν ἡ ἡμετέρα γλώσσα δὲν παρεῖχε στοιχεῖα διαπλάσεως, ἢ δημιουργίας λέξεως ἐκφραστικῆς τοῦ ὀρισμοῦ τῆς ἡμ. Ἀδελ. Εὐτυχῆσαντες ὁμῶς νὰ ἔχωμεν γλώσσαν περιλαμβάνουσαν ὕλην ἄφθονον γλωσσικὴν καὶ περιέχουσαν δι' αὐτῆς φιλοσοφίαν πλήρη, ἀνταποκρινομένην πρὸς ἐκά-

της ἐμφαίνεται και ἐν τῷ Αἰσχύλῳ λέγοντι·

*Αἰῶς δε χεῖρος οἱ σιδηροτέκτονες
οἰκοῖσι Χάλυβες. (Πρ. δεσμ. 712-14.)*

Οὕτω δὲ ἀπαντᾷ καὶ λιθοτέκτων, καὶ χρυσοτέκτων, καὶ τέκτονες σοφοὶ ἐπέων. Ἀφίνομεν δὲ, καθάπερ ἔφημεν, ὅτι αὐτὴ ἡ λέξις τέκτων ἐπαρκεῖ πρὸς τὴν ἔννοιαν, ἅτε ἐκφράζουσα εὐρύτατον πλάτος, ἀλλὰ καὶ ἡ, Ἐλευθεροτέκτων, ἥς κατὰ μίμησιν ἐδημιουργήθη παρὰ τοῖς εὐρωπαίοις ἡ λέξις Franc Maçon, ἔχουσα βαθυτέραν ἔννοιαν ὀρίζεται λογικώτερον τὸν σκοπὸν τῆς ἡμ. Ἀδελφ. διότι ἐννοητέον ὅτι, ὡς ὁ σιδηροτέκτων κατεργάζεται τὸν σιδηρον καὶ ὁ χρυσοτέκτων τὸν χρυσόν καὶ ὁ λιθοτέκτων τοὺς λίθους, οὕτω καὶ ὁ ἐλευθεροτέκτων κατεργάζεται καὶ ἐδημιουργεῖ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἐλευθέραν συνειδήσιν, τὸν τέλειον ἄνθρωπον, τὸ ἥθος καὶ τὴν ἐπιστήμην ἐν τῷ ἀνθρώπῳ καὶ τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἀρετῶν. Καὶ περὶ μὲν τῆς ὀρθότητος τῆς λέξεως ταύτης ἀρκείτω ταῦτα. Ἄς ἐξετάσωμεν δὲ αὐτὴν ἤδη καὶ κατὰ τὸ πρέπον, ἐν ὀλίγοις ὅπως μὴ ἐπιβαρύνω τὰ ὄψα ἡμῶν ἐν τῇ ψυχρολογίᾳ μου.

Εἶδομεν ὅτι ἡ χρῆσις ἰδίας γλώσσης ἐν ἐκάστῃ στοᾷ εἶναι καὶ δικαία καὶ νόμιμος· εἶδομεν δ' ἔτι ὅτι, καὶ ἡ χρῆσις λέξεως καταλλήλου ἐν τῇ στοᾷ εἶναι ἄρθή· αὐτὴ δ' αὖτῃ ἡ λέξις ὀρθῶς ἐκ-

πέφρασταί τε καὶ ἐλήφθη. Ἐρωτῶ ἤδη τὴν Σεπτὴν ταύτην στοᾶν, εἶναι ἢ οὐ πρέπουσα ἐν τῇ στοᾷ ἡ χρῆσις αὐτῆς; Πρὸς τὸ ὀρθόν δὲ καὶ δίκαιον εἶναι καὶ τὸ πρέπον χρήσιμον ἢ ὄχι; Ἐὰν δὲ ἦναι χρήσιμον τὸ πρέπον, ἀσπαστέον, ἢ οὐ; Ἄλλ' ἡ λέξις Μασσωνία θά μοι εἰπωσί τινες δὲν εἶναι καταληπτὴ παρὰ τοῖς εὐρωπαίοις. Σύμφημι τίς ὅμως πταίει πρὸς τοῦτο; Ἀνάγκη νὰ μεταβάλλωμεν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς γλώσσης καὶ ἀφομοιώσωμεν αὐτὸ πρὸς τὸ τῶν εὐρωπαίων; Ἄλλ' ἐὰν οἱ εὐρωπαῖοι εἶχον ταύτην τὴν ἀξίωσιν, θὰ ἐμεμφόμην αὐτοὺς ἐπὶ ἐγωϊσμῷ, ὅπερ ἀτοπον, διότι ἡ λέξις ἐγωϊσμός εἶναι διαγεγραμμένη ἐν τῇ ἀδελφότητι ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς.

Ὅπως ἄρα παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἐγένετο γνωστὴ ἡ λέξις Μασσωνία, τοιοῦτοτρόπως καὶ παρὰ τοῖς εὐρωπαίοις πρέπει νὰ γείνη γνωστὴ καὶ ἡ λέξις Τεκτονία ὑπὸ τὴν σημασίαν ταύτην. Ἄλλ' ἴσως θὰ εἰπωσί τινες ὅτι ἡ λέξις δὲν εἶναι εὐήχος. Τὸ κατ' ἐμὲ εἶναι καὶ εὐήχος καὶ εὐπρόφερτος· ἐπεὶ ἐνταῦθα δὲν πρόκειται τὸ ἡδῦ, ἀλλὰ τὸ ὠφέλιμον, διότι τὸ ἡδῦ πολλάκις εἶναι βλαβερὸν, τὸ ὠφέλιμον ὅμως εἶναι πάντοτε ὠφέλιμον. Ἄλλ' οὐδὲ μόνον τὸ ὠφέλιμον πρόκειται, ἀλλὰ καὶ τὸ πρέπον καὶ χρήσιμον.

Ἐὰν τὰ ἔθνη ἐλάμβανον ὑπ' ὄψιν μόνον τὸ ἡδῦ πρὸς μόρφωσιν τῆς γλώσσης

των ἑκαστον, καὶ ὄχι τὸ ὠφέλιμον καὶ χρήσιμον, θὰ ἀπέρριπτον πρῶτοι οἱ γερμανοὶ τὴν γλῶσσαν των ὡς ἄχαριν, ἢ θὰ περιώριζον αὐτὴν εἰς εὐάριθμόν τι ποσοῦν λέξεων μὴ δυναμένων μὴδ' ἔχουσῶν ἑκφρασιν καὶ παράστασιν διαθέσεων καὶ ἐνεργειῶν.

Ἐξ ὧτων εἶπον πιστεύω ὅτι ἡ σεπτὴ Στοὰ ἐσχημάτισεν ἰδέαν πλήρη· ἐὰν ὁμως καὶ τις τῶν ἀδελφῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἔχει νὰ εἴπῃ κρείττονα, ἢ ἀντιμαχόμενα πρὸς τὴν ἐμὴν δόξαν, ἀποδυσάσθω καὶ διδάξάτω· ἐγὼ δὲ εἰμὶ πρόθυμος ἵνα ἀποδεχθῶ ἐὰν εὕρω αὐτὰ κρείττονα, ἢ δὲ στοὰ ἀποφανθήσεται διὰ τῆς σφύρας.

Οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ μεγάλοι διδάσκαλοι τοῦ Τεκτονισμοῦ.

Α'.

Κατὰ τὴν καθίδρυσιν τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας ὡς μεγάλου διδασκάλου τῶν ἐλευθεροεκτόνων ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν Manchester Courier τὸ ἐπόμενον ἐνδιαφέρον ἄρθρον, ὅπερ μεταφράζομεν χάριν τῶν ἀναγνώστῶν τῆς «Ἀθηνᾶς».

Αἱ πρόσφατοι ἀναμνήσεις καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Τεκτονισμοῦ εἰσὶν ἀντιφατικαὶ καὶ ἔχουσι τι τὸ ἀπόκρυφον. Ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν συγχρόνων συγγραφέων ἐξιστοροῦνται πράγματα τοσοῦτον μυθώδη ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὅστε δέον νὰ καταφύγῃ τις πρὸς διευκρίνισιν

εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν βασιλικῶν θεσμῶν, τὰ τεκτονικὰ σωματεῖα καὶ τὰς πολιτικὰς περιπλοκάς τοῦ 1663, ὅποτε κατὰ τὴν 27 Δεκεμβρίου ὁ Κόμης St. Albans, Ἡρβίκος Τερμίνος, προήδρευσε ὡς μέγας διδάσκαλος ἐν τινι γενικῇ συνελύσει, ἔχων ἀντιπρόσωπόν του τὸν Σρ John Denham Ἴππ. καὶ ἐπόπτας αὐτοῦ τοῖς Κ. Κ. Webb καὶ Christofer Wren, διακεκριμένους ἀδελφοὺς ἐν τῷ τεκτονικῷ σωματείῳ. Εἰς τὴν γενικὴν ταύτην συνέλευσιν ἐγένοντο δεκατὶ διατάξεις τινὲς· μέχρι τοῦ νῦν ἰσχύουσαι. Κατὰ τὸ 1666 συνέβη ἡ τρομερὰ πυρκαϊὰ ἐν Λονδίῳ, ἣτις ἐδῶκεν ἀκολούθως μεγάλην ὄψησιν εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν, ὅτε ὁ τεκτονισμὸς ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων, ἄτινα ἀνέλαβεν, ἀνέζησε τῇ συνδρομῇ τοῦ κόμητος Rivers, διακεκριμένου ἀδελφοῦ, καθ' ἣν ἐποχὴν, κατὰ τινος, ὁ Σρ Christofer Wren ἦτο μέγας διδάσκαλος, ἢ τοῦλάχιστον προσωρινὸς ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ὀριστικοῦ ἀδελφοῦ. Πιθανῶς ὁ Σρ Wren ἐνησχολεῖτο τοιοῦτον εἰς τὸ πρακτικὸν μέρος τοῦ τεκτονισμοῦ, ὥστε ἐστερεῖτο χρόνου διὰ τὸ ἔργον τῆς διαδόσεως. Ἡ μεγάλη λέσχη τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἰδρυθεῖσα τὸ 1717 τῇ ἀρωγῇ αὐτοῦ, κατεωδῶθη ἀπέναντι τῶν πολιτικῶν ταραχῶν ἐπὶ Ἰακώβου Β' καὶ Γουλιέλμου Γ'. ἐπὶ τοῦ ὁποίου μάλιστα αἱ μεταξὺ τῶν διαφόρων Στοῶν σχέσεις ἐββαῖνον αἰσίως· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γουλιέλμου ὁ τεκτονισμὸς παρήκμασεν· ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Ἄννης ἀπεφασίσθη ἀνὰ μὴ περιορισθῆσι πλέον τὰ προνόμια τοῦ τεκτονισμοῦ εἰς διακεκριμένα πρόσωπα, ἀλλὰ νὰ ἐκτανθῶσι καὶ ἐπὶ ἀτόμων διαφόρων ἐπιτηδευμάτων, πλὴν κατὰ πάντα τεκτονικῶς μεμυημένων.

Οὕτω δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ἐτελείωσεν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὁ ἀρχαῖος τεκτονισμός. Ὁ χωρισμός τῶν τεκτονικῶν σωματικῶν ἀπὸ τῶν λεγομένων ἐργατικῶν ὑπῆρξεν ἡ ἀμεσὸς τούτου συνέπεια καὶ πραγματικῶς, ἐνῶ ἀφ' ἐνός οἱ μὲν τῶν ἀδελφῶν ἐνησχολοῦντο εἰς τὴν ὑλικὴν οἰκοδομὴν λαμπρῶν καὶ περικεικοσμημένων στοῶν, ἀξίων τῆς τε προθέσεως καὶ τῆς χρήσεως, ἀφ' ἑτέρου οἱ λοιποὶ κατεγίνοντο εἰς τὴν ἐποικοδόμησιν τοῦ ἀοράτου καὶ ἀέννου κεῖ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ.

Β΄.

Ὅτε Γεώργιος ὁ Α΄ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου κατὰ τὸ 1714, μεγαλεπήβολοί τινες ἀδελφοί, μὴ ἀρεσκόμενοι εἰς τὰ διαμάχαις καὶ ἀντιζηλίαις, ἀπεφάσισαν ν' ἀνεύρωσι μέσον θρακαίας κατώρθωσαν ὅθεν κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1717 νὰ συγχωνεύσωσιν ὑπὸ πνευματικὴν σημασίαν εἰς ἓν τὰ τέσσαρα ἐν Λονδίῳ σκηνώματα καὶ νὰ ἐκλέξωσι τὸν Μέγαν αὐτοῦ Διδάσκαλον. Ἐπομένως τὴν 24ην Ἰουνίου, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, συνελθόντες ἅπαντες οἱ ἀδελφοὶ καὶ ψήφισαντες δι' ὑψώσεως χειρῶν, ἀνηγόρευσαν μέγαν σεβάσμιον καὶ μέγαν διδάσκαλον τοῦ τάγματος τὸν κ. Anthony Sayer, διορίσαντα ἐπόπτας τοὺς κ. Joseph Elliott καὶ Jacob Lamball. Αὕτη εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου τεκτονισμοῦ, βελτιζόντος ἐπὶ τὰ ἔγνη τοῦ ἀρχαίου, καὶ τεινόντος μόνον νὰ ἀπλοποιήσῃ ἔνθα ἔδει τὸ συμβολικὸν μέρος. Ἀκολούθως ἐπατράπη ἡ σύστασις νέων Στοῶν, πλὴν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν πρώτων, ἐν αἷς ὤφειλον νὰ δίδωσι τακτικὰς πληροφορίας τῶν

ἐργασιῶν τῶν πλὴν παρατηρήσασαι ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν νέων σκηνωμάτων ἤθελεν ὑπερτερῆσαι καὶ ἐπομένως ἐδύνατό ποτε νὰ ἀνατρέψῃ τὰ προνόμια τῶν ἀρχαιοτέρων, ἀπεφάσισαν νὰ συντάξωσιν ἀνάλογον κώδικα, κανονίζοντα τὴν μέλλουσαν διευθέτησιν τοῦ τάγματος. Δι' ἀπαρabiάστου ὅθεν νόμου οἱ σεβάσμιοι καὶ οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι ὑπεχρεῶντο νὰ διατηρῶσι καὶ κρατῶσιν ἱερούς καὶ ἀπαρabiάστους τοὺς ἀρχαίους θεσμοὺς ἐν τῇ μέλλοντι, μὴ ἐπιτροπομένου οὐδενός νεωτερισμοῦ ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς πλειονότητος τῶν ἀδελφῶν, περιλαμβανούσης τὸ ὅσον τοῦ ἀριθμοῦ των. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ μὲ τοιοῦτον πνεῦμα ἐγένοντο αἱ ἐκλογαὶ τῶν διαφόρων ἀξιωματικῶν. Διὰ τοιοῦτου τρόπου ὁ τεκτονισμὸς προσελάμβανεν ἐξόχους ἀδελφοὺς ὅσους πλείστοις, ἐν οἷς τὸν Δοῦκα Montagn τὸν Κόμητα Chesterfield καὶ πολλοὺς ἄλλους. Μάλιστα κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος ὁ σεβάσμιος ἀδελφός, Payne, τελέσας κατὰ τὰ νενομισμένα τοὺς τρεῖς κύκλους περὶ τὴν Στοῶν, περιέβαλε τὸν Δοῦκα Montagn μὲ τὰ σημεῖα τῆς ὑψηλῆς θέσεως καὶ ἔθεσεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ Σολομῶντος, καθίσας πρὸς δεξιάν του, ἐνῶ ἅπαντες οἱ ἀδελφοί, κατὰ τὰ νενομισμένα, τῷ ἀπέδιδον τὰς ἀδελφικὰς τῶν προσήσεις ἐπὶ τῇ ἐπανερχομένῃ λαμπρότητι τοῦ Τάγματος. Κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος ὁ ἀδελφός Δρ. Anterson προσεκλήθη νὰ σχεδιάσῃ τεκτονικὸν τι σὺνταγμα, περιέχον πᾶν ὅ,τι περιλαμβάνετο εἰς τὰ ἀρχαῖα βιβλία, ἀλλὰ τροπολογημένον κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις τῆς ἀδελφότητος. Ὁ ἀδελφός Anterson εἰργάσθη μετὰ τοσούτης προθυμίας καὶ ζήλου, ὥστε τὴν 25 Μαρτίου 1722, ἡ ἐπὶ τούτῳ ὁμοθεσία ἐπι-

τροπή, ἐπιδοκιμάσασα τὸ ἔργον, ἠτήσατο τὴν
ἐκτύπωσιν αὐτοῦ πρὸς χρῆσιν τῶν ἀδελφῶν.
Οὕτως ἐφάνη τὸ σύνταγμα τῶν ἐλευθέρων τε-
κτόνων ἐν Λονδίῳ κατὰ τὸ 17:3.

(ἀκολουθεῖ).

ΜΑΣΣΩΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

Ἐκ τινος ἐγκυκλίου τοῦ Ἀδ. Bluntschitt,
προέδρου τῆς Γερμανικῆς Διαιτίης διὰ τὸ ἔτος
1874—5, φερούσης ἡμερομηνίαν 7 Ἰουλίου
1873, ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς:

«Τέλος πάντων δεόν νὰ σῆς διακοινώσω ὅτι
» μοὶ διεβιβάσθη ὑπὸ τῆς Μ. Γερμανικῆς Στ.·
» καὶ ὑπ' ἐκείνης τῶν κτησίων Κόσμων πλάξ
» τις τῆς Μ. Ἀν.· τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ ἡμε-
» ρομηνίαν 1ης Ἰανουαρίου 1873, δι' ἧς ἀγ-
» γέλαται ὁ σχηματισμὸς τῆς Μ. ἐκείνης Ἀν.·
» καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ Σ.· Α.· Ζόλα ὡς Μ.·
» Διδ.·.

» Ἡ Μ. Ἀν.· τῆς Αἰγύπτου ἐγενήθη
» βαθμηδὸν ἐκ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ὑπαρχουσῶν
» Στ.· Στ.· ἐξ ἀδ.· ἀδ.· κνηκόντων εἰς
» ἄλλα; τοῦ ἐξωτερικοῦ Ἀν.· Ἀν.· Τὸ κέν-
» τρον τοῦτο ἀνεγνωρίσθη ὡς τοιοῦτον ἀπὸ τοῦ
» 1872 παρὰ τοῦ βασιλευόντος Πρίγκιπος,
» ὅστις ἐκνήρῃθη καὶ προστάτης αὐτοῦ. Τὸ
» γεγονός τοῦτο εἶναι τῷ ὄντι σπουδαία ἐγγύη-
» σις τῆς ἐν Αἰγύπτῳ προέδου τῆς Μασσωνίας.
» Ἀπὸ τὴν πλάξ τινὰ τῷ Ἀδ.· Ζόλα
» καὶ νῦν προσκαλῶ τὰς Μ.· Μ.· Στ.· Στ.·
» τῆς συμπολιτείας, τὰς εὐρισκομένας εἰς σχέ-
» σεις μὲ τὴν Αἰγύπτου, νὰ ἐξετάσωσι τὴν κα-
» τάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ νὰ ὑποβάλω-

» σιν ἡμῖν τὰς σχετικὰς πληροφορίες, αἵτινες
» θέλουσι χρησιμεύσαι ὡς ὁδηγία ἡμῶν ἐν τῇ
» προσεχῇ Διαιτίῃ.

Τὰ ἑξῆς ἐπίσημα Δελτία (Boilettini) στέλ-
λονται πρὸς τὴν Μ.· Ἀν.· ἡμῶν.

Τὸ τῆς Μ.· Ἀν.· τῆς Γαλλίας.

» » » » τοῦ Βελγίου

» » » » τῆς Οὐγγαρίας

» » » » τῆς Πορτογαλλίας

» » » » τῆς Ἰσπανίας

» » » » τῆς Βραζιλίας

» » » » τῆς Βισκοζίνης (Visconsin)

« » » » τῆς Κολομβίας

Τὸ τοῦ Ἀν.· Συμβ.· τοῦ Λουξεμβούργου

« Ὁ «Τέκτων» (Freemason), ἡμιπέσκειον
ἐργαζομένης τῆς Ἀμερικανικῆς Μασσωνίας καὶ
« Ὁ νέος τῆς Ἀγγλίας Ἐλευθεροτέκτων.

Αἱ Μασσωνικαὶ Δυνάμεις αἱ διατελούσαι εἰς
ἐπισήμους μετὰ τῆς Μεγ. ἡμῶν Ἀν.· σχέ-
σεις εἰσὶν αἱ ἑξῆς:

Ἡ Μ.· Ἀν.· τῆς Λουσιτανίας

» » τοῦ Μεξικοῦ

» » τῆς Γέρας

Τὸ Ἀν.· Συμβ.· τοῦ Λουξεμβούργου

» » τῆς Νέας Ὁρλεάνης

Ἡ Μ.· Α.· τῆς Λουσιζιάνας

» » τῆς Γρενάδος καὶ Καρθαγένης

Ἡ Μ.· Στ.· τῆς Πενσυλθανίας

Ἡ Μ.· Ἀν.· τῆς Οὐγγαρίας

» » τῆς Κολομβίας

Τὸ Ἀν.· Συμβ.· τῆς Νέας Γόρρας

Τὸ Ἄν. Ἐπιβ. τῆς Πιλιέρου (πρὸ τοῦ μαρ.
συνεδρίου τῆς Ἰταλίας)

Τὸ Ἄν. Ἐπιβ. τῶν Κρατ. Πικρινοῦ 33.
Δόγμα τῆς Παιδείδος.

Ἡ Μ. Ἄν. τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας.

Τὸ Ἀργεντινικὸν κέντρον εὐρίσκειται ἄλλως τε
εἰς ἐπισήμους σχεσεῖς καὶ μετὰ τῶν ἐξῆς Σ.
Σ. Δ. Δ.

Τῆς Μ. Ἄν. τῆς Γαλλίας

Τῆς Μ. Στ. τῶν αἰτητῶν κόσμων

Τῆς Μ. Στ. τῆς Δανιμαρκίας

Τῆς Μ. Ἄν. τῆς Βραβηλίας

Τῆς Μ. Στ. τῆς Βελγίου

Τῆς Μ. Στ. τοῦ Μισσοῦρη

Τῆς Μ. Στ. τῆς Βισκουζίνης (Visconsin)

Τῆς Μ. Ἄν. τῆς Ἰσπανίας

Τῆς Μ. Στ. τῆς Καλλιφορνιας.

Ἐν τῷ ἐπισήμῳ Δελτίῳ τῆς Μ. Στ. τοῦ
Μισσοῦρη τοῦ ἔτους 1874, ἀναγινώσκωμεν τὰ
ἐξῆς:

«Μ. Ἄν. τῆς Αἰγύπτου. — Ἐλά-
θωμεν ἐγκύκλιόν τινα ὑπὸ ἡμερομηνίαν 22 Φε-
βρουαρίου 1874 παρὰ τῆς Νέας ταύτης Μ.
Ἄν. ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ Μ. Διδ. Σ.
Α. Ζόλε 33. 96. φαίνεται ὅτι ἡ Μ. Ἄν.
τῆς Αἰγύπτου καθιδρύθη τῇ 21 Μαρτίου 1873,
καὶ ὅτι ὁ Κεδδίκος ἐκλήροθη προσατάτη αὐτῆς.
Ἡ ἐγκύκλιος συνεδρεύεται ὑπὸ ἀντιτύπου τοῦ
Συντάγματος καὶ τῶν Γεν. Κανονισμῶν, εἰς
γλώσσαν Ἀραβικὴν καὶ Ἰταλικὴν. Λυπούμεθα
ὅτι ταῦτα περιήλθον εἰς χεῖρας ἡμῶν λίαν ἀργά
καὶ ἐπομένως δὲν δυνάμεθα νὰ τὰ ἐξετάσωμεν
λεπτομερῶς. Διελθόντες ὁμοῦ ἐπιτροχάδιον αὐ-

τὰ, σημειοῦμεν ὅτι ὁ τίτλος Ἄ. Κεφ. Ἄ. δια-
λαμβάνει . . . κτλ.

«Αἱ ὑπάρχουσαι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Στοιὶ, εἰσὶν ἡ
Γαλλικὴ, ἡ Ἀγγλικὴ, ἡ Γερμανικὴ (α) καὶ ἡ
Ἰταλικὴ. Ἐλπίζωμεν ὅτι αἱ Στ. αὗται θὰ
δυναθῶσι νὰ ἐξοβελίσωσι τὰς ἐθνικὰς αὐτῶν ζη-
λοτοπίας καὶ ὅτι θὰ σχηματίσωσι μίαν καὶ μό-
νην μασσωνικὴν ἑστῆν, μένουσαι εἰς ἀεὶ ἠνωμέ-
ναι ὡς ἐν καὶ μόνον συμπαγῆς σῶμα».

* *

Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλομεν ὅτι ἡ ὑπὸ τὸν
Ταξίαρχον τῆς Νεαπόλεως διατελοῦσα Σ.
Στ. «Πυθαγόρας» ἐν συνεδρίῳ αὐτῆς πρὸ
τινῶν ἡμερῶν ἀπεφάνετο π. κ. μ. ψ. η. φ. εἰ ὅτι
πόθος αὐτῆς ἦν νὰ κηρυχθῆ ὑπὸ τὴν Μ. Ἄν.
τῆς Αἰγύπτου. Ἀπόσπασμα δὲ τῶν πρακτικῶν
τούτων διαβιβάσασα πρὸς τὴν Μεγ. Ἄν.
ἐξητήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεώς της.
Ἡ δὲ Μ. Ἄν. ἡμῶν εὐχαρίστως εἰδέχθη εἰς
τὰς ἀγκάλας της ἀδ. ἀδ. ποδοῦντας τὴν
παγίωσιν τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Μασσωνίας καὶ τὴν
ὑπὸ ἐν κέντρον ἀνερεσκῶτον τῶν ἐργασιῶν αὐ-
τῆς λειτουργίαν.

Τὸ παρελθὸν Σιδοῦτον ἐγένετο παρουσία τοῦ
Μ. Δ. ἡ νομιμοποίησις τῆς Σ. Στ., ἣτις
ἀπὸ τοῦδε καὶ ἐρ' ἐξῆς ἀνεπέσκατον ἀποτελεῖ
μέρος τῆς Μ. ἡμῶν Ἄν., μετὰ τῆς δευτέρας
πρακτικῆς καὶ ἀδ. διαλέξεως.

* *

Ἐξ' ἂν λόγου πράξιν τοῦ Μ. ἡμῶν διδασκάλου
ἔχομεν ν' ἀναγγέλωμεν τοῖς ἀναγνώστασις

(α) Κατὰ λάθος φαίνεται ὀνομαζέει Γερμανι-
κὴν τὴν Ἑλληνικὴν Στ. ὡς κατὰ λάθος παρε-
λείψα καὶ τὴν Ἀραβικὴν. Σημ. ὁ ἄθηνος.

μας. Ἐβδόμηκοντα σχεδόν χιλιάδας φράγκων δαπανήσας ὁ Μ. Διδ. εἰς πολλάς καὶ διαφόρους τῆς Ἀν. ἀνάγκας, ἐν συμβουλίῳ ἐκήρυξεν ὅτι δὴ οὐρεῖται αὐτὰς τῇ Μεγ. Ἀν. Ἡ γενναία καὶ Μασσωνικωτάτη αὕτη πράξις τοῦ Μ. Διδ. εἶναι ἀνωτέρω βεβαίως παντός ἐπαίνου καὶ παράδειγμα λυσitelῆς καὶ σωτήριον τοῖς λοιποῖς ἀδελφοῖς.

Τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ἑλλαν. Στ. ΑΘΗΝΑΣ συνήλθον τῇ 22 λήξαντος μηνός ἐν γενικῇ συνεδριάσει πᾶσι αἱ Στ. καὶ, ψηφίσασαι, ἀπηύθυνον τῷ Μεγ. Διδ. τὸ ἐξῆς εὐχαριστήριον γράμμα.

« Λαβόντες γινώσκιν ἐκ τοῦ τελευταίου τῆς «Μέμφιδος» φυλλαδίου τῆς γενναίας ὑμῶν καὶ ὀντως Μασσωνικῆς πράξεως τοῦ νὰ δωρήσῃτε δηλονότι τὸ ποσὸν 99,993 φρ. τῇ Μεγ. Ἀν., συνεινθήμεν μεγάλας, Κραταιότατε Διδάσκαλε, καὶ ἡ καρδία ἡμῶν ἐπλήσθη ἐξ αἰσθήματος συμπαιδείας, ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ πρὸς ὑμᾶς, ὅστις πᾶν συμφέρον κοσμικόν, πᾶσαν ἀτομικὴν ὠφέλειαν ἐν ὑστερῷ τίθεσθε, προκειμένου περὶ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν ἐταιρίας, ἧς λίκτρος καὶ θιασώτης ψυχῆ τε καὶ σώματι μασσωνικώτατα ἀείποτε ἐκκρύχθητε.

» Δὲν ἔχομεν λόγους, ὦ Μέγα τοῦ Τάγ. Διδ., ἵνα περιγράψωμεν τὸ εὐγενές καὶ γενναῖον τῆς πράξεως. Τοῦτο καὶ μόνον λέγομεν, ὅτι λογιζόμεθα εὐτυχεῖς τοιοῦτον κεκτημένοι Μ. Διδ., καὶ εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Μ. Α. Τ. Σ. ἐνισχύῃ καὶ ἐνθαρρύνῃ ὑμᾶς εἰς τὴν εὐγενῆ ὁδόν, ἧς εἴθε ὁ ἀκάματος ὁδοιπόρος.

» Κοιλὰς Ἀλεξανδρείας τῇ 22 Ἰουνίου 1875 Ε. Κ. »

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ πασῶν τῶν Στ. Στ. τῆς Μ. Ἀν. τῆς Αἰγύπτου).

* *

Ἐπίσης ἡ ἰταλικὴ Στοὰ «Μέμφιδος» ἀπηύθυνε τῷ Μ. Διδ. τὸ ἐξῆς εὐχαριστήριον ἰδιαιτέρως.

« Καί τοι ἡ Σ. Στ. ἡμῶν, ἐπομένη τῇ προσκλήσει τῆς συναδέλφης Ἀθηνᾶς συμμεθεῖξε τοῦ δικαίως ἀπευθυνθέντος ὑμῖν εὐχαριστηρίου γράμματος, διὰ τὴν γενναίαν καὶ Μασσωνικὴν καὶ παντός ἐπαίνου ἀνωτέραν πρᾶξιν σας τοῦ νὰ δωρήσῃτε τὸ ποσὸν 70,000 σχεδόν φρ. τῇ μεγ. Ἀν., οὐχ ἤττον ὅμως, θέλουσα νὰ ἐκφράσῃ ζωηρότερον τὸ αἰσθημὰ της καὶ ν' ἀποδείξῃ ἡμῖν πόσον ἐξετίμησε καὶ ἐκτιμᾷ τὰς θυσίας σας, ὧν καθ' ἡμέραν νέχ μαρ παρέχετε δείγματα, ἀπευθύνει ἡμῖν, Κραταιότατε Μ. Διδάσκαλε, τὸ παρὸν γράμμα ἰδιαιτέρως, ὡς ἐκφρασίαν τῆς ἀγάπης της καὶ τοῦ θαυμασμοῦ της πρὸς ὑμᾶς.

» Εὐχεται δὲ ἡ Στ. ἡμῶν Στ. ὅπως πάντες ἐν γενεῇ οἱ ἀδελφοί, μιμούμενοι τὸ ὑμέτερον εὐγενές καὶ ἀξιομίμητον παράδειγμα, ἐμφορῶνται ἐς αἰεὶ ὑπὸ τοιοῦτων αἰσθημάτων αὐταπαρνήσεως καὶ θυσιῶν πρὸς τὴν ἱερὰν ἡμῶν ἐταιρίαν. Εἴθε δὲ ὁ Ἰψιστος νὰ διαφυλάττῃ ὑμᾶς, Μ. Διδ., πρὸς τὸ καλὸν τῆς Μασσωνίας ἐν γενεῇ καὶ ἰδίως τῆς Μεγ. ἡμῶν Ἀν.»

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαί).

* *

Ἡ ἐν Ἰσπανίᾳ μεγάλῃ Στ. «Ἀντόρχα», ἀνήγγειλε τῷ Μ. τῆς Ἀν. ἡμῶν γραμματεῖ ἀδ. Φ. Ὀδδῆ, ὅτι δι' ἐπευφημίας ἐκήρυξεν αὐτὸν ἐπίτιμον μέλος της, καὶ ἀπέστειλεν αὐτῷ τὸ σχετικὸν δίπλωμα.

Ἡ πράξις αὕτη τῶν ἐν Μαδρίτῃ ἀδ. ἀδ. ἐχαροποίησεν ἡμᾶς, διότι δεικνύει τὰ πρὸς τὴν Μεγ. ἡμῶν Ἀν. εὐνοικὰ τῶν ἀδ. ἀδ. ἐκείνων αἰσθημᾶτα.

Συγχαίρομεν δὲ καὶ τῷ ἀδ. Ὀδδῆ ἐπὶ τῇ ἀπονεμαθείσῃ αὐτῷ τιμῇ, ἧς δικαίως ἐκρίθη ἄξιος.